

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 52C/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214211014
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Roštárová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1214211014.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudkyňou JUDr. Alenou Roštárovou v sporovej veci žalobcov: X. I. T., F.. XX. XX. XXXX, Q. T. U. R. XX, P., X. I. T., F.. XX. XX. XXXX, Q. T. U. R. XX, P., X. O.. S. T., F.. XX. XX. XXXX, Q. T. C. Ž. XXX, U. F. U., všetkých spolu zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Heydukova 12, Bratislava, proti žalovanému: Union poisťovňa, a.s., so sídlom Bajkalská 29/A, Bratislava, IČO: 31 322 051, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 10.000,- € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 10.000,- € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 3. rade sumu 3.000,- € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcov v 1. rade, 2. rade a 3. rade z a m i e t a.

V. Žalovanému voči žalobcom v 1. rade, 2. rade a 3. rade právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 05. 05. 2014 sa žalobcovia domáhali, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 50.000 € žalobcovi v 1. rade, sumy vo výške 50.000 € žalobkyni v 2. rade a sumy vo výške 50.000 € žalobcovi v 3. rade, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a na náhradu trov konania žalobcom v 1. rade, 2. rade a 3. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obete usmrtenej pri dopravnej nehode.

2. Žalobcovia svoju žalobu odôvodnili tým, že dňa 20. 07. 2012 v čase približne o 8:30 hod. došlo k dopravnej nehode na tom základe, že vodička O.. E.S. P. neprispôsobila rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, v dôsledku čoho prešla do protismeru, kde sa zrazila s oproti idúcim vozidlom, ktorého vodičom bol príbuzný žalobcov L. T., pričom do zadnej časti vozidla L. T. narazila vodička E. J.. L. T. utrel v dôsledku tejto dopravnej nehody závažné poranenia, ktorým na mieste podľahol a zomrel. Vznik tejto udalosti bol riadne nahlásený žalovanému ako príslušnému poisťovateľovi. Žalobcovia sa domnievajú, že utrpeli nemajetkovú ujmu ako blízki rodinní príslušníci osoby, ktorá sa stala obeťou dopravnej nehody krytej povinným zmluvným poistením, čo podkladajú rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24. 10. 2013 pod sp. zn. C-22/12. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného odôvodňujú tým, že motorové vozidlo vodičky, ktorá spôsobila dopravnú nehodu bolo v čase dopravnej nehody poistené práve žalovaným. Na

základe toho si žalobcovia u žalovaného uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy každý vo výške 50.000,- €, avšak v oznámení o likvidácii poisťnej udalosti im žalovaný odmietol poskytnúť toto poisťné plnenie. Žalobcovia na preukázanie intenzity a charakteru citových väzieb medzi nimi a obeťou dopravnej nehody L. T., ktorý bol synom žalobcov v 1. a 2. rade a takisto bratom žalobcu v 3. rade, uvádzajú, že ich vzájomný emocionálny vzťah bol plný harmónie, lásky a porozumenia. Žalobca v 3. rade bol navyše partnerom a spoločníkom nebohého pri vykonávaní podnikateľskej činnosti. Je nesporné, že zavinené úmrtie nebohého poznačil žalobcov po psychickej stránke na celý život a má výrazne negatívny vplyv na ich duševný stav, pričom majú depresívne a úzkostlivé nálady a z ich života sa vytratilo nadšenie. So stratou nebohého sa nikdy nebudú vedieť vyrovnáť. Na základe uvedených skutočností sa preto žalobcovia domáhajú voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril tak, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je nárokom, ktorý by bol krytý z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a preto žalovaný nie je vo veci pasívne legitimovaný. Nakoľko ide o povinné zmluvné poistenie, rozsah poistenia je ustanovený zákonom, konkrétne § 4 zákona č. 381/2001 Z. z., z ktorého vyplýva, že nároky na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy nie sú predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Čo sa týka náhrady škody na zdraví, žalovaný poukazuje na § 442 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy a nároky vyplývajúce z práva na ochranu osobnosti nie sú predmetom náhrady škody na zdraví, pričom nárok na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti a z neho plynúce nároky sú samostatnými právnymi inštitútmi. S poukazom na žalobcami citovaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie žalovaný poukazuje na to, že náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode sa môže aplikovať len v prípade, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisťného upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné vo veci samej, čo v tomto prípade nie je splnené. Žalovaný namieta tiež výšku uplatnených súm nemajetkovej ujmy, nakoľko sú tieto sumy odôvodnené len všeobecnými opismi vytrpených útrap, pričom pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy by sa malo zohľadňovať aj ekonomické kritérium v danom štáte. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhuje žalovaný, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

4. Žalobcovia sa k uvedenému vyjadrili tak, že sa nestotožňujú s argumentáciou žalovaného a žalovaným uvádzané dôvody pre zamietnutie žaloby voči nemu považujú za neopodstatnené a argumentačne neudržateľné. Znova poukazujú na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24. 10. 2013 pod sp. zn. C-22/12 (ďalej len „rozsudok Súdneho dvora EU“), na základe ktorého je podľa žalobcov jednoznačne preukázané, že pri výklade pojmu škoda na zdraví zohľadnil Súdny dvor EU aj skutočnosť, že slovenský právny poriadok upravuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej škodlivým zásahom mimo rámca všeobecnej zodpovednosti za škodu, pričom konštatoval nevyhnutnosť extenzívneho výkladu pojmu škoda na zdraví, ktorý zahŕňa aj nemateriálnu ujmu, na základe čoho je posilnená ochrana pozostalých. Primárnym cieľom je tak dosiahnutie stavu, aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poisťného krytia neostali neuhradené. Ak by bola náhrada nemajetkovej ujmy *expressis verbis* súčasťou jednotlivých náhrad podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré je poisťovateľ povinný uhradiť, zjavne by nebol dôvod na to, aby vnútroštátny súd požiadal v tomto smere Súdny dvor EU o výklad relevantných článkov transponovaných smerníc pomocou prejudiciálnej otázky v predmetnom rozsudku Súdneho dvora EU. Žalobcovia v tejto súvislosti poukazujú aj na separátne vôtum sudcu Najvyššieho súdu SR JUDr. Rudolfa Čirča, pripojené k rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 04. 2011 pod sp. zn. 4 Cdo 168/2009, ktorý v súlade so zásadou eurokonformného výkladu dospel k právnemu záveru, že komunitárne právo subsumuje pod pojem škoda rovnako majetkovú ako aj nemajetkovú ujmu, v dôsledku čoho musí byť nevyhnutne krytá poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom. Neexistuje racionálny dôvod na to, aby v prípade smrti zamestnanca bolo jednorazovo odškodnenie súčasťou krytia povinného poistenia a aby pri usmrtení blízkej osoby pri dopravnej nehode tomu tak nebolo. Krajský súd v Košiciach sa rozsudkom zo dňa 03. 03. 2010 pod sp. zn. 11Co/12/2009 stotožnil s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24. 10. 2013 pod sp. zn. C-22/12 a interpretoval pojem škoda na zdraví v súlade s výkladom v rámci tohto prejudiciálneho konania tak, že nemajetková ujma spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobcovia na záver dodávajú, že v predbežnom konaní Súdny dvor EU nerozhoduje o súlade vnútroštátneho práva s právom EU, ale únieové právo vykladá, t. j. neaplikuje ho na konkrétne skutkové okolnosti, avšak v zmysle multilaterálnych účinkov sú tieto rozhodnutia záväzné pre vnútroštátne súdy, pre rozhodnutie ktorých je výklad práva EU rozhodujúci.

5. Žalovaný sa k uvedenému vyjadril tak, že naďalej trvá na tom, že poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa na nemajetkovú ujmu pozostalých po obeti dopravnej nehody nevzťahuje, pričom poukazuje na predloženie návrhu zákona poslancami NR SR E. P., O. E. a L. D. dňa 11. 02. 2014, ktorým cieľom bolo zahrnutie práva na náhradu nemajetkovej ujmy do krytia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nakoľko v súčasnosti osoby, ktoré v dôsledku dopravnej nehody stratia blízku osobu nemajú právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Dňa 27. 03. 2014 bolo rozhodnuté, že sa nebude pokračovať v rokovaní o tomto návrhu zákona a preto má žalovaný za to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy nie je predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. K otázke eurokonformného výkladu sa žalovaný vyjadril tak, že nie je možné súdnym výkladom zabezpečiť nepriamy účinok únievému právo, pretože takýto výklad právo by bol contra legem a nemôže byť tak rozhodnuté proti výslovnej deklarovanej vôli zákonodarcu. Ďalej poukazuje na to, že inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa poskytuje v prípade, že nebolo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, k čomu podľa názoru žalovaného nedošlo. Ako zadosťučinenie odkazuje žalovaný na uznanie viny a odsúdenie vinníčky dopravnej nehody E. P. v trestnej veci Okresného súdu v Ž.O. F. U. pod č. k. XT/X/XXXX. Ak by aj súd mal žalobu za dôvodnú, žalovaný poukazuje na výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá by podľa analógie s odškodňovaním osôb poškodených násilnými trestnými činmi dosahovať sumu 15.850,- € a mala by byť rozdelená medzi viacerých poškodených rovnakým dielom.

6. Žalobcovia sa k uvedenému vyjadrili tak, že slovenský preklad rozsudku Súdneho dvora EU sa líši od ostatných jazykových verzií a preklad výroku tohto rozsudku tak navádzať k interpretačnému záveru, že nemajetková ujma je súčasťou poistného krytia iba v prípade, ak ju Občiansky zákonník upravuje v rámci všeobecnej zodpovednosti za škodu. S prihliadnutím na nesporné odlišnosti systematického vymedzenia občianskoprávnej zodpovednosti vo vnútroštátnych úpravách jednotlivých členských štátov možno legitímne konštatovať, že úmyslom Súdneho dvora EU pri formulovaní rozsudku, ktorého účinky sú záväzné erga omnes, nemohlo byť obmedzenie rozsahu poistného plnenia oba odkazom na všeobecnú zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Ďalej žalobcovia konštatujú, že náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravnej nehody nebude súčasťou poistného krytia iba v prípade, ak by bola možnosť vzniku nároku na takúto náhradu normatívne vylúčená. Žalobcovia uvádzajú, že nesúhlasia s námietkou neprimeranej výšky uplatnených nárokov, pričom poukazujú na stanovisko Výskumného ústavu dopravného, a.s. Žilina zo dňa 30. 11. 2012, ktorý vyčíslil hodnotu ľudského života na sumu 332.144,- €. Domnievajú sa, že uplatnenie trestnoprávnej zodpovednosti vinníčky dopravnej nehody nevyklučuje súčasné uplatnenie právnej ochrany osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k uvedenému návrhu zákona skupinou poslancov NR SR na záver dodávajú, že pokiaľ sa v dôvodovej správe neschváleného návrhu zákona uvádzalo, že pozostalí po obetiach dopravných nehôd v súčasnosti nemajú právo na náhradu nemajetkovej ujmy, tak uvedené je v zrejmom rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, ktorá pozostalým takéto právo voči vinníkovi dopravnej nehody jednoznačne priznáva (napr. 1 Cdo 77/2009 a 3 Cdo 228/2012). Žalobcovia dávajú do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 11. 2014 pod sp. zn. 8Co/67/2012, v ktorom bolo konštatované, že nemajetková ujma patrí medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade s dotknutými smernicami, pričom povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízky osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

7. Tunajší súd uznesením zo dňa 29. 12. 2015 pod sp. zn. 52C/109/2014-227 konania prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Ž. F. U. pod sp. zn. XT/X/XXXX za účelom dostatočného preukázania základu nároku žalobcov, nakoľko rozhodnutie v uvedenej trestnej veci je dôležité pre posúdenie nároku žalobcov a týmto rozhodnutím bude tunajší súd viazaný.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesom žalobcov, právneho zástupcu žalobcov a povereného zástupcu žalovaného, ako aj oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah spisu a zistil tento skutkový stav:

9. Z úmrtného listu č. E../. vyplýva, že dňa XX. XX. XXXX zomrel v U. R. L. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. R. XX, okres Ž. F. U..

10. Z výroku rozsudku Súdneho dvora EU zo dňa 24. 10. 2013 vo veci C-22/12 vyplýva, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

11. Z výzvy na plnenie zo dňa 06. 03. 2014 vyplýva, že si žalobcovia prostredníctvom ich právneho zástupcu uplatnili v Slovenskej kancelárii poisťovateľov nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- € každý a žiadajú aby im bolo poskytnuté poistné plnenie minimálne v rozsahu primeraného preddavku najneskôr v lehote jedného mesiaca.

12. Z oznámenia Slovenskej kancelárie poisťovateľov o postúpení škodovej udalosti zo dňa 10. 03. 2014 vyplýva, že vo veci dopravnej nehody zo dňa 20. 07. 2012 v C. R. za účasti poškodených S. T., E. J., L. T. a E. S., je zodpovednou osobou (škodcom) GLS Slovakia s.r.o. a zodpovedným poisťovateľom škodcu je Union poisťovňa, a.s., ktorému bola škodová udalosť postúpená k vybaveniu.

13. Zo stanoviska k riešeniu udalosti zo dňa 24. 03. 2014 vyplýva, že žalovaný oznámil právnomu zástupcovi žalobcov, že im nie je možné poskytnúť náhradu škody za nemajetkovú ujmu vzhľadom na to, že tento nárok nevyplýva z vnútroštátneho práva SR.

14. Z odlišného stanoviska sudcu D.. S. Č. zo dňa 20. 04. 2011 k uzneseniu Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4 Cdo 168/2009 vyplýva, že tento sa nestotožňuje s právnym záverom o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pri usmrtení blízkej osoby pri dopravnej nehode, pričom poukazuje na to, že pojem škoda použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov.

15. Zo znaleckého posudku O.. I. W. č. XX/XXXX podaného v trestnom konaní zo dňa 20. 09. 2012 mimo iného vyplýva, že technickou príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob a technika jazdy vodičky motorového vozidla S. B., O.. E. P..

16. Zo znaleckého posudku P. I. L. Ú. č. H.-P.-J.-L.-XXXX/XXXX zo dňa 16. 08. 2012 podaného v trestnom konaní mimo iného vyplýva, že preskúmaním predloženého plášťa a disku neboli na týchto komponentoch pneumatiky zistené také poškodenia, ktoré by zodpovedali náhlejšej deštrukcii a úniku vzduchu z pneumatiky počas jazdy vozidla.

17. Z rozsudku Okresného súdu Ž. F. U. zo dňa 16. 01. 2017 pod sp. zn. XT/X/XXXX-XXX vyplýva, že obžalovaná O.. E. P. bola uznaná vinnou z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, za čo bola odsúdená na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky podmienene so skúšobnou dobou v trvaní tri roky a na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu tri roky, pričom súd poškodeného I. T. (žalobca v 1. rade) s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

18. V priebehu konania právny zástupca žalobcov v 1. rade, 2. rade a 3. rade ďalej k veci uviedol, že sa pridávajú písomnej žaloby. Záverečným zhrnutím uviedol, že majú za to, že vykonaným dokazovaním plne preukázali dôvodnosť ich žaloby. Majú za to, že žalovaný je vo veci pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ ide o výšku požadovaného plnenia, majú za to, že je plne oprávnená a primeraná spôsobenej ujme, ktorou je vyhasnutie ľudského života, narušenie vzťahov, respektíve ich zánik so žalobcami. Smrťou syna žalobcov v 1. rade a v 2. rade a brata žalobcu v 3. rade došlo k prerušeniu dovtedy harmonických vzťahov medzi nimi. Rodičia, t.j. žalobcovia v 1. rade a v 2. rade mali so svojim synom harmonické rodinné vzťahy, žil s nimi v spoločnej domácnosti, pomáhal im finančne aj inak. Jeho smrťou sa tieto harmonické vzťahy prerušili a ostal im iba smútok a depresia. Pokiaľ ide o výšku, poukazujú na stanovisko Výskumného ústavu dopravy, ktorý stanovil výšku ľudského života pre účely dopravné na sumu 332.144,- €. Taktiež poukazujú na stanovisko právnych, medicínskych a dopravných autorít v Českej republike, ktoré stanovili hodnotu ľudského života na hodnotu 10 miliónov českých korún a poukazujú tiež na zákon o povinnom zmluvnom poistení, kde je poistné plnenie pre prípad smrti v rozsahu 5 miliónov €, pričom poisťovatelia mali dostatok času prispôsobiť poistné podmienky požadovaným nárokom. S poukazom na uvedené majú za to, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy žalobcami je primeraná a opodstatnená, žiadajú ju priznať v celom rozsahu a nahradiť trovy konania.

19. Žalobca v 1. rade v priebehu konania ďalej k veci uviedol, že smrť jeho syna je stále bolestná, veľmi emotívna a s jeho smrťou sa nevie vyrovať. Bol to jeho mladší syn. V rodine vládli dobré vzťahy. On s manželkou boli už na dôchodku a syn im so všetkým pomáhal, býval s nimi. Tiež mal vážnu známosť. Pamätá si, že v ten deň ráno, keď sa to stalo, mu hovoril „Ľ. dávaj si pozor“. On mu na to povedal, že je dobrý šofér a o 5 minút už bol mŕtvy. Chodili spolu na turistiku, pomáhal mu aj so včelami, ktorým sa on venoval. Bol narodený v znamení panny a mal všetky dobré povahové vlastnosti, ktoré k tomuto znameniu prináležia. Ako už uviedol, okrem Ľ. má ešte dcéru a syna. Dcéra nebýva s nimi v spoločnej domácnosti od svojho vydaja cca 15 rokov. Má dve deti, syna a dcéru. Syn taktiež nebýva s nimi v spoločnej domácnosti, cca 7 rokov, má syna. Teda majú tri vnúčatá. V čase keď Ľ. zomrel boli s manželkou na dôchodku. Býval s nimi a aj keď neboli finančne odkázaní na jeho podporu, podľa potreby prispieval, keď nemali napríklad peniaze na potrebné veci. Taktiež mu pomáhal s údržbou domu a pomáhal napríklad s prípravou palivového dreva a podobne. On je 40 rokov včelár, Ľ. mu aj s tým pomáhal, až dovtedy, kým sa nezistilo že je po uštipnutí včiel silne alergický, odvtedy mu pomáhal tam, kde včely nelietali, mali aj spoločné záľuby. Okrem včiel to bola najmä turistika po Q., kde chodili aj spoločne s manželkou, avšak samotné túry absolvovali oni dvaja. V lete trávili spoločné dovolenky v B., v Č. U., proste mali sa radi. Na otázku právnej zástupkyne žalovaného prečo si uplatňujú sumu 50.000,- € každý rovnako, ako dospeli k tejto sume, prečo si neuplatňuje ich dcéra náhradu nemajetkovej ujmy, mali sa menej radi s Ľubošom ako s druhým bratom, žalobca v 1. rade uviedol, že on chcel túto sumu rozdeliť medzi deti a vnúčence rovnakým dielom a bol v tom, že 50.000,- € si uplatňujú spoločne, takto sa dohodli doma. Dcéra sa mala s Ľ. rovnako rada ako brat, ale povedala mu, že oco bol to tvoj syn, ty si to uplatňuj. Ona bývala dlhšie preč a má svoju rodinu.

20. Žalobkyňa v 2. rade v priebehu konania ďalej k veci uviedla, že to bolo jej tretie dieťa, má ešte dcéru a syna. Dcéra žije mimo domu, druhý syn žil u nich. Taktiež majú malého vnúčika, ktorý mal Ľ. tiež veľmi rád a trávil s ním veľa času, volal ho strýko. Syn im bol veľkou oporou, pomáhal im vo všetkom. Pomáhal manželovi so včelami, aj keď mal na ne alergiu. Všetko by spravil dobré pre rodinu. Vždy sa spolu porozprávali, mali veľmi dobré vzťahy. Nedokáže pochopiť prečo sa to stalo. Tieto otázky si kladú každý deň. Ona si aspoň poplače, ale jej manžel to znáša horšie, má depresie. S tým sa nedá zmieriť, keď si pochovali dieťa. Stále chodia na cintorín. Je veriaca, modlí sa každý deň a každý deň naňho myslia. Stále si myslí, že sa ešte vráti, že len na nejakú dobu odišiel a že príde. Mal priateľku s ktorou plánovali spoločnú budúcnosť. Aj spôsob akým sa to dozvedeli bol hrozný. Nikto im to neprišiel povedať. Videli aj s manželom, že stoja autá cez dedinu, hovorili si, že sa zrejme stala havária. Vôbec by ich nenapadlo, že sa stala ich synovi. Až nevesta jej povedala, že Ľ. je mŕtvy. Najskôr to bolo, že je to druhý syn S.. Neboli schopní ísť ho identifikovať, bol tam jeho najlepší kamarát. S touto vecou sa nikdy nezmieria a stále naňho spomínajú, každý deň je v spomienkach s nimi. Bol tam s ním aj spolujazdec, jeho kolega a kamarát, ktorý mal len oškretú hlavu a Ľ. bol na mieste mŕtvy.

21. Žalobca v 3. rade v priebehu konania ďalej k veci uviedol, že jeho brat bol veľmi dobrý človek, mal veľké srdce. Aj preto im nikto nechcel povedať, že zomrel. Chýba im nielen ako brat, strýko a švagor, ale aj ako kolega v robote a partner vo firme. Nevie sa s tým zmieriť, že zomrel. Keďže sú veriaci utešujú sa, že je na lepšom mieste. Práve taký sa tam dostávajú najskôr. Navždy im bude chýbať, pre rodičov

je to najhoršie. Uviedol, že má vlastnú rodinu, manželku a syna. S bratom boli spolu prakticky každý deň, nakoľko spolu pracovali, a to podnikali v oblasti internetových sietí. Taktiež boli spolu cez víkendy, keď chodili navštevovať rodičov, s ktorými brat býval. Brat mu pomáhal, napríklad zobral úver na auto preňho, keďže jemu ho nedali, avšak splácal ho on. Finančne ani inak nebol na brata odkázaný a ani mu finančne nepomáhal. S bratom trávili spoločne čas tak, že sa chodili okúpať na jazero, alebo na pobyt dva tri dni na jazero S.. Taktiež mali spoločné záľuby v bicyklovaní, to aj spolu s jeho synom všetci traja chodievali na bicykel. Dovolenku trávili každý samostatne, on so svojou rodinou a L.Š. s rodičmi. Bol to jeho mladší brat. Býva v bytovke a keď sa nasťahoval, pomáhal mu brat zariadovať byt, montovať nábytok, vyberať ho a podobne. S rodinou býva v C. Ž., cca 20 km od bydliska rodičov a brata. Brat mal priateľku, mal vážnu a dlhodobejšiu známosť. Na záver uviedol, že jeho matka už nechce ísť na súd, lebo by to nezvládla. Spravila si kaplnku, kde smúti za bratom a dá sa povedať, že to doposiaľ veľmi ťažko zvláda.

22. V priebehu konania právna zástupkyňa žalovaného ďalej k veci uviedla, že v prvom rade by chcela vysloviť úprimnú sústrasť pozostalým. Taktiež by chcela zhrnúť čo nie je medzi stranami sporné. Nie je sporné, že došlo k dopravnej nehode, kde došlo k úmrtiu syna a brata žalobcov L. T.. Sporná nie je ani skutočnosť, že ju zavinila vodička, ktorá bola v tom čase poistená u žalovaného. Napriek tomu zastávajú iný právny názor ako žalobcovia. Majú za to, že osobnostné práva nie sú nároky, ktoré sú predmetom náhrady škody z povinného zmluvného poistenia v zmysle zákona č. 381/2001. Táto skutočnosť vyplýva z konštrukcie zákona a jeho ustanovení. Preto majú za to, že tento nárok nie je možné uplatniť v zmysle uvedeného zákona. Nakoľko žalobcovia poukazujú na rozsudky ELSP poukazujú na to, že aj v týchto je uvedené, že vnútroštátna úprava tohto nároku je na rozhodnutí jednotlivých štátov. Pokiaľ ide o výšku samotného odškodnenia, ktorú požadujú žalobcovia, táto je samozrejme predmetom úvahy súdu a nemáme žiadne dôkazné prostriedky na jej preukázanie. Avšak poukazujú na obdobné prípady a priznávané výšky ujmy ako na Slovensku, tak aj v okolitých krajinách. S poukazom na životnú úroveň na Slovensku majú za to, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy je neprimeraná. Právna zástupkyňa žalovaného takisto uviedla, že pokiaľ by súd dospel k názoru, že nárok žalobcov je dôvodný, žiadajú, aby súd vykonal dokazovanie ohľadne zodpovednosti jednotlivých účastníkov dopravnej nehody na jej priebeh a následky, čo má priamy vplyv na posúdenie nároku na výšku požadovanej nemajetkovej ujmy. Žiadajú pripojenie príslušného trestného spisu Okresného súdu Ž. F. U. pod sp. zn. XT/X/XXXX. Záverečným zhrnutím právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že majú za to, že existuje rozpor medzi rozhodnutím Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR v otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovní, preto ani toto konanie neskončí rozsudkom súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o výšku odškodnenia, sumy ktoré tu uvádzal právny zástupca žalobcov, sú pre toto konanie úplne irelevantné a týkajú sa iných nárokov a iných účelov. Taktiež pokiaľ ide o výšku apelujú na súd, aby vzal do úvahy skutočnosť, že nie vždy bude žalovaným bohatá poisťovňa, ale môže to byť úplne iný subjekt bez finančných prostriedkov, pričom pri dramatickom zvýšení zákonného poistného sa zvýši dramaticky aj počet nepoistených vozidiel. Náhradu trov si neuplatňujú, nakoľko im žiadne nevznikli.

23. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve.

24. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu

- a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,
- b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,
- c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,
- d) ušlého zisku.

25. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

26. Podľa § 27a zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, týmto zákonom sa preberajú právne záväzné akty Európskej únie uvedené v prílohe.

27. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

28. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

29. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

30. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

31. Podľa § 16 Občianskeho zákonníka, kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

32. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

33. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

34. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

35. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov proti žalovanému je čiastočne dôvodná.

36. Súd sa v prvom rade zaoberal posúdením, či je dôvodná námietka žalovaného, že v spore na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv žalobcov spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode nie je pasívne legitimovaný. Súd dospel k záveru, že príslušné ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (§ 4 ods. 1 ,ods. 2 písm.a) ,§ 14 a § 15) je potrebné vykladať tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie si je vedomý existencie odlišného právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Avšak v tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR - I. ÚS 474/2016 - 17, zo dňa 17. 08. 2016, ktorý extenzívny výklad pojmu náhrada škody v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení všeobecnými súdmi nepovažoval za ústavne nekonformný a sťažnosť poisťovne, ktorá bola všeobecnými súdmi zaviazaná na náhradu nemajetkovej ujmy odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukazuje ďalej aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, napr. vo veci C-22/2012, a aj viaceré rozhodnutia súdov druhej inštancie v obdobných veciach, ktoré zaujali rovnaký právny názor v otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovne. Uvedené závery sú plne akceptovateľné aj v zmysle Smernice č. 909/103/ES. S poukazom na vyššie uvedené preto súd prvej inštancie zastáva právny názor, že nárok na nemajetkovú ujmu v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Iný výklad by bol v nesúlade so zmyslom a účelom zákona č.381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového

vozidla. Preto má súd za to, že žalovaný ako poisťovateľ motorového vozidla je v spore pasívne vecne legitimovaný.

37. Súd má ďalej z rozsudku vydaného OS Ž. F. U. zo dňa 16. 01. 2017, sp. zn. XT/X/XXXX, právoplatným dňa 31. 05. 2017 (v spojení s rozsudkom KS Banská Bystrica XTo/XX/XXXX) za preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že dňa 20. 07. 2012 vodička motorového vozidla S. B., O. E. P., spôsobila motorovým vozidlom, ktorého poisťovateľom bol žalovaný, dopravnú nehodu v dôsledku ktorej došlo k úmrtiu syna a brata žalobcov v 1., 2. a 3. rade. Z predmetného rozhodnutia súdu, ako aj zo znaleckých posudkov podaných v trestnom konaní vyplýva, že technickou príčinou dopravnej nehody, ktorá mala za následok úmrtie L. T. bol nesprávny spôsob a technika jazdy vodičky motorového vozidla S. B.. Súd má ďalej za preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že motorové vozidlo prevádzkou ktorého bola spôsobená škoda, bolo povinne zmluvne poistené zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalobcovia si tak nároky na náhradu nemajetkovej ujmy môžu uplatniť v zmysle § 15 ods. 1 zák. 381/2001 Z.z. v platnom znení aj voči žalovanému ako poisťovateľovi vozidla, ktorým bola spôsobená škoda.

38. Súd má v spore preukázané, že konaním poistenca žalovaného, ktorý jednoznačne zavinil dopravnú nehodu, pri ktorej vyhasol život syna a brata žalobcov, došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1., 2. a 3. rade, k zásahu do ich práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj právo na rodinný život zahrňujúce najmä citové, sociálne a morálne väzby s blízkymi príbuznými. Ďalej sa preto súd zaoberal posúdením, či je nárok žalobcov v 1.2. a 3. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodný. Súd v tejto súvislosti uvádza, že vzhľadom na intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcov akým bezpochyby je strata života blízkeho človeka sa morálne zadosťučinenie javí ako nedostatočné. Strata blízkej osoby je tou najväčšou stratou s akou sa väčšina ľudí môže v živote stretnúť a preto sú podľa názoru súdu splnené podmienky pre uplatnenie finančnej satisfakcie žalobcov v 1., 2. a 3. rade. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdov vyššej inštancie v obdobných právnych prípadoch.

39. V súčasnosti platná právna úprava konkrétne neustanovuje výšku peňažného zadosťučinenia. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určuje súd. Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 Obč. zákonníka, je povinnosťou súdu určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nielen s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ale súčasne musí zväžiť okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Toto posledné kritérium je určené všeobecne, aby súdu umožnilo prihliadať na najrôznejšie momenty, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby.. Smrť syna žalobcov v 1. a 2. rade a brata žalobcu v 3. rade ako osoby im blízkej, je treba pokladať za veľmi závažný následok, ktorý výrazným spôsobom zasiahol žalobcov. Boli tak naplnené všetky predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného, ako aj predpoklady na priznanie nároku žalobcom na nemajetkovú ujmu, ktorou možno aspoň sčasti kompenzovať smrť blízkeho. Je nepochybné, že na ľudský život je treba prihliadať ako na najvyššiu hodnotu, od ktorej sa odvodzujú ostatné hodnoty. Napriek tomu, že hodnota ľudského života je peniazmi neoceniteľná, je v konaní o ochranu osobnosti pri určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú ujmu potrebné zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale je potrebné prihliadať aj na okolnosti na strane poškodeného, najmä na intenzitu vzťahu žalobcov a zomrelého, vek žalobcov a zomrelého, hmotnú závislosť pozostaleho na usmrtenej osobe, príp. poskytnutie inej satisfakcie, ako aj okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodcovi zásahu). Pri priznaní výšky nemajetkovej ujmy musí súd prihliadnuť, aby došlo k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj na požiadavku nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Priznané zadosťučinenie však zároveň nesmie pôsobiť likvidačne vo vzťahu k povinnému subjektu. Preto určujúcim parametrom proporciálne spravodlivého zadosťučinenia je predovšetkým jeho primeranosť. Pri stanovení výšky náhrady je potrebné použiť princíp proporcionality, t.j. porovnanie priznaných čiastok aj v iných prípadoch. Zohľadniac vyššie uvedené kritériá, súd dospel k záveru, že poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom v 1. a 2. rade vo výške 10.000,- eur a žalobcovi v 3. rade vo výške 3.000,- eur je dostatočné a zodpovedá všeobecnej predstave spravodlivosti ako aj princípu proporcionality tým spôsobom, že dosiahnutie relatívne spravodlivého vyčíslenia peňažnej náhrady je možné len pri zohľadnení čiastok priznaných v iných zrovnateľných prípadoch. Súd na strane žalobcov v 1. a 2. rade prihliadol na skutočnosť, že stratili syna vo veku, kedy sú medzi rodičmi a deťmi vytvorené silné citové väzby a dieťa je schopné intenzívne vnímať vzťah k rodine, pričom tento vzťah bol umocnený aj tým, že zomrelý syn žil s rodičmi v spoločnej domácnosti. Zároveň však súd prihliadol na skutočnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade boli plne sebestační, neboli na synovi finančne

závislí ani inak odkázaní(aj keď sú v dôchodkovom veku), nebohý syn mal vážnu známosť a plánoval sa osamostatniť a založiť si vlastnú rodinu Preto intenzita vzťahu medzi nimi bola primeraná veku zomrelého a žalobcov, ich dobrým vzájomným vzťahom rodičov a dieťaťa a nebola ničím zvláštna ani výnimočná v spôsobe a obsahu (intenzita trávenia spoločného času, koníčky, záľuby, dovolenky a pod.). Rovnako súd prihliadol na právoplatné odsúdenie vodičky motorového vozidla, ktorej zavineným konaním došlo k smrti syna žalobcov, ktoré je rovnako považované za určitú formu satisfakcie, keď zároveň konanie vodičky nebolo úmyselné, prečinu usmrtenia a ublíženia na zdraví, za ktorý bola právoplatne odsúdená sa dopustila z nebanlivosti a bol jej uložený podmienený trest odňatia slobody. Súd má za to, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie zohľadnené kritériá je primeraná vzhľadom na závažnosť vznikutej ujmy, ktorá je trvalá a neodstrániteľná, keď právo na rodinný život je súčasťou práva na súkromie a podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu v 3. rade (brata nebohého) na výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na už vyššie uvedené kritériá ako aj na formu satisfakcie spočívajúcu v odsúdení vodičky motorového vozidla súd konštatuje, že v dôsledku nečakanej smrti nebohého došlo k deštrukcii citových a sociálnych väzieb medzi žalobcom v 3. rade a nebohým nepochybne menej intenzívnym spôsobom, ako tomu bolo v prípade žalobcov v 1. a 2. rade (rodičov). Ako vyplýva z vykonaného dokazovania žalobca v 3. rade nežil s nebohým v spoločnej domácnosti, má už dlhodobo vlastnú rodinu a deti, netrúfili spolu spoločné rodinné dovolenky a hoci spolu podnikali finančne ani inak naň nebol odkázaný. Ich vzájomné citové kontakty sa dali označiť ako bežný dobrý súrodenecký vzťah. Väčšia intenzita ich kontaktu vyplývala iba zo spoločných podnikateľských aktivít, čo je možné hodnotiť ako formu ekonomickej spolupráce. Preto súd priznal žalobcovi v 3. rade finančnú satisfakciu vo výške 3.000,- eur, zohľadňujúc túto skutočnosť.

Zároveň súd čo sa týka argumentácie žalobcov o vyčíslených sumách hodnoty ľudského života napr. pre dopravné účely a pod. uvádza a poukazuje predovšetkým na rozhodnutia súdov (napr. 6Co/80/2017 KS Trenčín, 7Co/161/2016 KS Prešov, 4 Cdo 139/2011 NS SR), kde boli napr. priznaná suma nemajetkovej ujmy za smrť oboch rodičov dieťaťa vo výške 15.000,- eur a za smrť brata a jeho manželky sumu 1.000,- eur. Preto súd považuje priznané sumy výšky nemajetkovej ujmy žalobcom v 1., 2. a 3. rade za dostatočné a primerané.

40. S poukazom na vyššie uvedené preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti nárok žalobcov v 1., 2. a 3. rade na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému zamietol.

41. Na základe uvedených skutočností a citovaných právnych predpisov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

42. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že hoci bol žalovaný v konaní úspešnejší, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.